

LBRIS

We know
books

ANA HUANG
**REGELE
MÂNDRIEI**

— KING OF PRIDE —

SERIA
KINGS OF SIN,
CARTEA 2

Traducere din limba engleză și note de
LUCIANA CRĂCIUN

EpicLove

CAPITOLUL 1

Isabella

— N-ai folosit prezervativele fosforescente pe care ți le-am dat?

— Nu, îmi pare rău!

Văzând tristețea de pe fața mea, pe Tessa a bușit-o râsul.

— Am fost de-abia la prima întâlnire. Apropo, de unde ai făcut rost de ele?

— De la petrecerea disco pe patine de luna trecută.

Fusesem la petrecerea aceea sperând că astfel o să ies din rutina în care intrasem pe nesimțite. Nu s-a întâmplat așa, *dar* am pus mâna pe o pungă cu daruri de bun-venit încântător de scandaloase, pe care le-am împărțit frățește prietenelor mele. Pentru că sufeream de pe urma interdicției la bărbați pe care mi-o impusesem eu însămi, a trebuit să mă mulțumesc să trăiesc indirect, prin intermediul prietenelor mele, însă era greu, mai ales că ele nu erau dispuse să-mi înțeleagă alegerea. Tessa s-a încruntat.

— De ce au oferit prezervative la o petrecere pe patine?

— Pentru că astfel de petreceri se transformă întotdeauna în orgii, i-am explicat. Am fost martoră când cineva a folosit un prezervativ chiar acolo, în mijlocul patinoarului.

— Glumești!

— Deloc.

Am mai tăiat niște fructe pentru decorarea băuturilor, apoi m-am întors și am îndreptat paharele pentru cocktail și whisky.

— O nebunie, nu-i așa? M-am distrat, chiar dacă am văzut niște lucruri care m-au traumatizat și nu mi-am revenit decât după o săptămână...

Am continuat să vorbesc vrute și nevrute, fără să acord prea multă atenție propriilor mișcări. Lucram de un an la barul din Clubul Valhalla, o societate exclusivistă, unde aveau acces doar cei mai bogați și mai puternici oameni din lume, așa că ce aveam de făcut îmi intrase în sânge.

Era ora șase într-o seară de luni — *happy hour*, în alte baruri —, dar la Valhalla atmosfera era moartă. Eu și Tessa profitam mereu de aceste momente de liniște ca să bârfim și să povestim ce am mai făcut în weekend.

Lucram acolo doar ca să mă întrețin, înainte de a-mi termina de scris cartea și de a o vedea publicată, dar era plăcut să muncesc alături de cineva cu care chiar mă înțelegeam. Cei mai mulți dintre foștii mei colegi fuseseră niște ciudați.

— Ți-am zis despre tipul dezbrăcat, care avea un steag? am întrebat-o. El lua parte *mereu* la orgii.

— Ăăă... Isa!

Mi-am auzit numele rostit cu voce sugrumată, pe un ton neobișnuit pentru Tessa, dar eram pornită să povestesc, așa că am continuat:

— Pe bune, n-am crezut vreodată că o să văd un penis fosforescent...

Tirada mi-a fost întreruptă de o tuse politicoasă. Tusea politicoasă a unui *bărbat*, nu a colegei mele preferate.

Am încremenit brusc. Tessa a mai chițăit încă o dată, neliniștită, și atunci mi-am dat seama că era adevărat ceea ce bănuiam: anume că nou-venitul era un membru al clubului, nu șeful nostru relaxat sau cineva de la pază, aflat în pauză. Și tocmai mă auzise vorbind despre penisuri fosforescente.

La dracu'!

Obrajii mi-au luat foc. La naiba cu terminarea manuscrisului! Acum nu voiam decât să mă înghită pământul cu totul.

Din păcate, nu am simțit niciun cutremur cât de mic sub tălpi, așa că, după o clipă de umilință profundă, mi-am îndreptat umerii, mi-am pus pe față cel mai frumos zâmbet de lucrătoare în servicii și m-am întors spre teighea.

Nici n-am apucat bine să-mi ridic colțurile gurii, că m-am și crispat. S-au lăsat imediat în jos, ca o pagină web care se încarcă doar pe jumătate.

La nici doi metri în fața mea stătea Kai Young, puțin mirat. Niciun bărbat nu are dreptul să fie la fel de chipeș ca el.

Kai Young era un membru distins al comitetului de conducere a Clubului Valhalla și moștenitorul unui imperiu mass-media în valoare de miliarde de dolari. Era, totodată, înzestrat cu abilitatea neliniștitoare de a se ivi *fix* atunci când vorbeam despre cele mai stânjenitoare lucruri. Fața mi-a fost cuprinsă de un alt val de rușine.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a zis el pe un ton egal, care nu lăsa deloc să se vadă ce credea despre discuția noastră. Aș vrea ceva de băut, vă rog!

În ciuda faptului că simțeam dorința irezistibilă să mă ascund sub teighea până avea să plece, tot m-am topit puțin, la interior, când i-am auzit vocea. O voce profundă, catifelată, cu un accent britanic atât de sofisticat, încât ar pune-o în umbră

până și pe răposata regină Elisabeta a II-a. Glasul lui mi se surgea prin vene ca niște păhărele de whisky tare.

Corpul mi s-a înfierbântat.

Kai a ridicat din sprâncene puțin, iar eu mi-am dat atunci seama că fusesem atât de captivată de vocea lui, încât nu făcusem încă ceea ce-mi ceruse. Tessa, ca o trădătoare ce era, se dusesse în spate, lăsându-mă să mă descurc singură. *Nu mai vede în veci prezervative de la mine!*

— Desigur!

Mi-am dres glasul, încercând să risipesc încordarea care se întetea.

— Dar mă tem că nu avem gin tonic fosforescent.

Oricum, nu fără vreo lumină cu ultraviolete care să facă băutura să lucească.

M-a privit nedumerit.

— Spun asta pentru că m-ai mai auzit și altă dată vorbind despre... metode contraceptive, am zis.

Nimic. Parcă aș fi vorbit despre cum e la orele de vârf în trafic.

— Atunci ai comandat un gin tonic cu căpșuni, pentru că eu vorbeam despre...

Mă sabotam cu pălăvrăgeala mea. Nu voiam să-i amintesc lui Kai că mă auzise vorbind și despre prezervative cu gust de căpșuni, la gala din toamnă a clubului, dar trebuia să zic *ceva* ca să-i distrag atenția de la situația neplăcută în care mă găseam tocmai pentru că vorbeam despre același lucru. Chiar trebuia să nu mai discut despre sex când eram la muncă.

— Mă rog! am zis repede. Ca de obicei?

În afară de ocazia când comandase un gin tonic cu căpșuni, Kai cerea de fiecare dată un whisky simplu. Omul ăsta era mai previzibil decât un colind cântat de Mariah Carey, de sărbători.

— Azi nu, a răspuns el cu nonșalanță. Azi vreau un Death in the Afternoon.

A ridicat cartea, ca să pot vedea titlul de pe copertă: *Pentru cine bat clopotele* de Ernest Hemingway.

— Se potrivește, am zis.

Death in the Afternoon este un cocktail simplu, inventat de Hemingway însuși, care conține doar șampanie și absint. Verdele irizat al băuturii nu este chiar fosforescent, dar pe-aproape.

Am mijit ochii. Nu înțelegeam dacă era doar o coincidență sau dacă își bătea joc de mine. El mă privea cu o expresie enigmatică.

Părul negru. Conturul precis al feței. Ramele negre și subțiri ale ochelarilor și costumul care-i venea atât de bine, încât era imposibil să nu fi fost făcut la comandă. Kai era întruchiparea rafinementului aristocratic și își însușea de minune stoicismul caracteristic englezilor.

De obicei îmi era ușor să citesc oamenii. Pe el îl știam de un an și totuși încă nu găsisem nicio fisură în masca pe care o purta. Acest lucru mă enerva mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

— Death in the Afternoon. Vine imediat! am zis până la urmă.

I-am pregătit băutura, iar el s-a așezat, ca de fiecare dată, la un capăt al barului, și a scos un carnet din buzunarul hainei. Îmi făceam treaba, dar eram atentă și la pahar, și la bărbatul care citea în liniște. Din când în când, se oprea din lectură și scria ceva.

Nu era neobișnuit faptul că făcea acest lucru. Kai venea adesea singur, înainte ca barul să se aglomereze seara, ca să citească și ca să bea ceva. Însă era neobișnuit că venise tocmai în acea zi.

Era într-o după-amiază de luni, și el ar fi trebuit să sosească la bar de-abia peste trei zile și două ore, ca în fiecare săptămână, în seara de joi. Își schimbase programul. Kai Young nu făcea asta niciodată.

Când i-am dus comanda, curiozitatea m-a făcut să încetinesc și am rămas, în mod ciudat, fără suflu. Tessa era tot în încăperea din spatele barului; cu fiecare pas pe care îl făceam, tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare.

— Scrii ceva?

Am pus paharul pe un șervețel pentru cocktail și am privit pe furiș carnetul deschis lângă roman, pe ale cărui pagini se vedea un scris îngrijit, cu linii trasate ferm cu cerneală neagră.

— Traduc cartea în latină.

A dat pagina și a mai scris încă o frază, fără să ridice privirea sau să dea atenție paharului.

— De ce?

— E relaxant.

Am clipit, convinsă că nu auzisem bine.

— Te *relaxezi* traducând în latină, de mână, un roman de cinci sute de pagini?

— Da. Dacă aş vrea să am parte de o provocare, aş traduce o carte de economie. Traduc beletristică doar când vreau să mă destind.

Mi-a spus aceste lucruri pe un ton firesc, de parcă ar fi fost ceva banal și obișnuit pentru el, precum gestul de a-și pune haina pe spătarul canapelei. L-am privit cu gura căscată.

— Uau! Ce...

Nu-mi găseam cuvintele. Știam că cei bogați au hobbyuri ciudate, dar de obicei era vorba despre ceva excentric și inutil, cum ar fi organizarea de nunți fastuoase pentru animalele de companie sau îmbăierea în șampanie. Ceea ce făcea Kai era doar *plictisitor*.

Colțurile gurii lui au tresărit ușor, iar eu mi-am dat seama că glumise. M-a cuprins stânjeneala. *Se pare că azi mă pun doar în situații ridicole.*

— Glumești!

— Nu chiar. Mă relaxez traducând în latină, dar nu prea îmi plac cărțile de economie. Am citit destule când am fost student la Oxford.

Kai a ridicat, în cele din urmă, privirea. Am simțit sângele zvâcnindu-mi în gâtlee. Văzut de aproape era atât de frumos, încât parcă mă durea să-l privesc în ochi. Părul negru și des îi cădea pe frunte, încadrându-i trăsăturile care păreau să fie ale unui actor din epoca de aur a Hollywoodului. Pomeții cu contururi fine se prelungeau spre mandibula bine definită și spre buzele sculpturale, iar ochii de un căprui intens luceau în spațele ochelarilor, care îl făceau să pară și mai atrăgător. În ciuda frumuseții lui, fără ochelari ar fi părut rece, aproape înspăimântător din cauza perfecțiunii; dar, purtându-i, era mai abordabil. Mai uman.

Sau cel puțin așa părea când nu traducea autori clasici sau se ocupa de compania mass-media a familiei lui. Cu sau fără ochelari, când venea vorba de astfel de lucruri, nu putea fi abordabil.

Am simțit un fior pe șira spinării când a întins mâna spre băutura. Mâna mea era încă pe tejghea. Nu m-a atins, dar căldura emanată de pielea lui s-a răspândit peste a mea, de parcă chiar ar fi existat un contact. Furnicăturile s-au răspândit, vibrându-mi pe sub piele și îngreunându-mi respirația.

— Isabella!

— Da!

Mă întrebam de ce Kai avea nevoie de ochelari. Era suficient de bogat încât să-și permită o operație cu laser. Însă nu mă deranja deloc că îi purta. Era cam plicticos și rigid, dar chiar...

— Un domn de la celălalt capăt al barului încearcă să-ți atragă atenția.

Am revenit dintr-odată, în mod neplăcut, la realitate. Fusesem prea ocupată să mă holbez la Kai și, între timp, la bar ajunseseră noi clienți. Tessa era acum în spatele teighelei și vorbea cu un cuplu îmbrăcat elegant, iar un alt membru al clubului aștepta să i se ia comanda.

La naiba!

M-am grăbit spre el, îndepărtându-mă de Kai, pe fața căruia se citea amuzamentul. După ce am preluat comanda, a mai venit un client, apoi încă unul. Era ora de vârf la Valhalla, așa că nu mai aveam timp să mă gândesc la Kai și la modurile lui ciudate de a se relaxa.

În următoarele patru ore, eu și Tessa am continuat să ne ocupăm de clienți în ritmul cu care eram obișnuite.

Din Clubul Valhalla făcea parte un număr limitat de o sută de membri; de aceea, nici în serile cele mai aglomerate nu era atâta agitație precum în barurile din centru, la care lucrasem înainte. Totuși, chiar dacă nu existau la fel de mulți clienți, membrii Clubului Valhalla erau mai alinați și aveau nevoie să audă mai multe linguşeli decât băieții din frățiile studențești sau burlăcițele bete. Când aproape s-a făcut ora nouă, simțeam că o să cad din picioare. Eram cum nu se poate mai recunoscătoare că în acea seară lucram doar o jumătate de tură.

Dar nu puteam să mă abțin să furiez din când în când o privire spre Kai. De obicei pleca după o oră sau două, dar acum zăbovea, bând și vorbind cu alți clienți, de parcă îi plăcea la nebunie să fie aici.

Ceva nu e în regulă. Pe lângă faptul că își schimbase programul obișnuit, nici comportamentul lui nu era același ca de obicei. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât descopeream mai multe semne că ceva nu era bine: încordarea care îi cuprinsese umerii, ridurile fine dintre sprâncene, zâmbetul tensionat.

Când am avut câteva clipe de răgaz, i-am mai dus ceva de băut, fără ca el să mi-o ceară. Poate că am făcut-o fiindcă eram încă șocată că nu-și respectase programul ori poate că voiam să mă revanșez pentru toate dățile în care ar fi putut cere să fiu concediată pentru un comportament neadecvat la locul de muncă (pălăvrăgeala mea despre sex).

M-am dus la el chiar la momentul potrivit; ultimul dintre cei cu care vorbise până atunci tocmai plecase, iar Kai rămăsese singur la bar.

— Un gin tonic cu căpșuni. Din partea mea.

Am pus paharul pe bar. Hotărâsem spontan ce băutură să-i aduc. Mi se păruse că așa aș fi putut să-l înveslesc, chiar dacă era posibil să mă fac de râs.

— Cred că ți-ar prinde bine, am adăugat.

Drept răspuns, el a ridicat întrebător o sprânceană.

— N-ai venit la bar în aceeași zi ca de obicei, i-am explicat. Știu că nu s-ar întâmpla asta decât dacă ceva ar fi în neregulă.

Sprânceana i s-a lăsat în jos, iar în jurul ochilor i-au apărut câteva încrețituri minuscule. Inima a ezitat să-mi mai bată o clipă, de înduioșare.

E doar un zâmbet. Revino-ți!

— Nu știam că îmi cunoști atât de bine programul.

După tonul lui, mi-am dat seama că se amuza. Obrajii mi s-au înfierbântat încă o dată în acea seară. *Așa-mi trebuie pentru că am făcut pe bunul samaritean!*

— Nu m-a interesat în mod deosebit programul tău, am zis, ca să mă apăr. Ai venit la bar în fiecare săptămână de când am început să lucrez aici, dar niciodată într-o zi de luni. Sunt, pur și simplu, atentă la detalii.

Ar fi trebuit să mă opresc, însă m-a luat gura pe dinainte:

— Stai liniștit! Nu ești genul meu. Nu ai niciun motiv să crezi că mă dau la tine!